teissa on voimakkaan brittiläisen sotalaivaston ylläpito tarpeellinen, ei ainoastaan meidän kansallisen itsenäisyydemme suojelemiseksi, ja yksimpä kansallisen olemassaolommekin, mutta myöskin rauhan ylläpitämiseksi Europassa. On väitetty, että sellaisen huomautuksen tekemisessä ja kannattamisessa me olemme rikkoneet kaikkia sosialistisia periaatteita vastaan ja kansainvälisen sosialidemokratian kongressin antamia lausuntoja vastaan. Siitä huolimatta minä uskallan kannattaa sitä väitöstä, ja väitän, että se ei vastusta kongressin ponsilauselmaa, johon sisältyy kaikkien keinojen käyttäminen sodan ehkäisemiseksi, jotka vallitsevissa asianhaaroissa ovat käytännöllisiä.

Tällä tietenkään en tarkoita sanoa, että meidän tulisi kannattaa jokaista Englannin hallituksen tekemää vaatimusta sotavarustelujen lisäämiseksi — enemmän meri kuin maavarustuksiinkaan. Päinvastoin. Jos olisin ollut parlamentissa olisin seurannut toveri Thornen esimerkkiä ja äänestänyt laivastomenoarviota vastaan, aivan kuin olen kirjottanut ja puhunut niitä vastaan parlamentin ulkopuolella. Mutta en tietenkään olisi tyytynyt vaan sanattomaan äänestykseen. Olisihan vaatinut, kuten olen moneen kertaan vaatinut, että hallituksen velvollisuus on osoittaa syyt, tehdä selväksi tämän suunnattoman suuren laivastomenojen lisäämisen tarpeellisuus, ja muodostaa ulkomaa-asiansa siten että voisi välttää ja poistaa sen tarpeen. Välttäessä, kuten minä väitän, että Englannin hallituksen velvollisuus on ylläpitää kansallista turvallisuutta, minä siitä huolimatta väitän, että sosialistien ja muiden työväenluokan edustajien velvollisuus on kieltäytyä äänestämästä ainoatakaan penniä sotavarustuksiin niinkauan kuin näitä käytetään, ja kansallinen turvallisuutemme saatetaa vaaraan hyökkäävällä imperialistisella menettelyllä ulkomaa-asioissa. Minä olen sitä mieltä että oikeutetusti voisimme sanoa hallitsijoillemme: Ei ainoatakaan penniä armeijalle tai laivastolle ennenkuin te "parannatte tapanne"; ennenkuin te täytätte velvollisuutene; ennenkuin poistutte Egyptistä; lakkaatte raastamasta Indiaa; lakkaatte kumartelemasta Tsaarille ja muille yksinvaltaille, poistatte sen häpeän joka nyt leimaa tämän maan "petolliseksi Albioniksi," pääpetturiksi valtakuntien kesken, ja antaa sille jälleen sen luonteen, jona se on aina esiintynyt, pienten ja sorrettujen kansojen puoltajana.

Se, minusta nähden, on täydellisesti selvä, varma ja kohtuullinen toimintasuunta sosialisteille ja järjestyneelle työväelle seurattavaksi. Mutta se asia on kokonaan erillään siitä yleisestä käsityksestä, että kunnollisen Englannin sotalaivaston ylläpito on välttämätön kansallisen turvallisuuden ja maailman rauhan tähden; että hallituksen velvollisuus on ylläpitää sen kuntoisuus, sosialistien velvollisuus on kannattaa hallitusta sen velvollisuuden toteuttamisessa. Se myöskin jättää avoimeksi kysymyksen kuinka pitkälle nykyiset suojelustoimenpiteet riittävät.

Tässä viimekehdassa voivat sosialistit hyvällä syyllä olla erimieltä. Mitä edelliseen tulee niin siinä ei ole epäilemistäkään. Minusta nähden tosiasiat osottavat, että Saksa, tai paremmin sanoen Preussi, uhkaa Läntisen Europan rauhaa kansanvaltaista edistystä ja sen kansallisuuksien vapautta. Sen hyökkäävässä menettelyssä sillä on vain kaksi vaimakasta estettä, jotka sen täytyy pelätä — Englannin laivasto ja Ranskan armeija. Preussin aikomus ei ole alistaa Ranska ja liittää Englanti itseensä. Hyökkäys Ranskaan ja Englantiin voi olla, mutta mahdollisesti ei ole sen suunnitelmissa, mutta Preussin tarkoitus on ottaa Hollanti ja Tanska ja kaikki mitä siihen sisältyy. Suurimpana esteenä tämän päämäärän saavuttamiseen on Englannin laivasto. Preussin ensimäinen tehtävä niinollen siis olisi Englannin merivallan hävittäminen, ja että Saksan merivarustelusuunnitelmat ovat siihen päämäärään suunnatut, siitä ei minusta nähden ole pienintäkään epäilystä. Sellainen on asema ja kaikki tosiasiat sen todistavat, niin se minusta näyttää.

Nyt asema on joko sellainen, tai ei ole. Minä vaan sanon, että sellainen on asema, ja että on kumoamattomia todistuksia kannattamassa sitä näkökantaa. Vielä lisäksi minä väitän, että tämä mielipide on laajalle levinnyt Hollannissa ja Tanskassa, vaikkakin kummassakin maassa on kasvamassa se toivo, että sosialidemokratian kohoava aalto Saksassa tulee tukahduttamaan nämä hyökkäyssuunnitelmat.

Mutta jos tämä todellakin on nykyinen asema, niin vastaukseksi siihen että Englannin hallituksen velvollisuus on ylläpitää kunnollinen laivasto, ei sovellu se väite, että Saksan ja Englannin kansojen välillä ei ole riitaa. Se asia on itsessään selvä totuus. Ei ollut mitään riitaa Jaapanin ja Venäjän kansojen välillä, eikä myöskään tämän maan kansan ja Buurien välillä Mutta se ikuinen totuus ei estänyt sotaa. Viimemainitussa sodassa Englanti oli hyökkääjä, ja me emme epäröineet sanoa sitä julki, ja tuomita ja vastustaa sotaa kaikilla vallassamme olevilla keinoilla. Mutta se ei estänyt kansajoukkoja innokkaasti kannattamasta sotaa.

Vielä vähemmin voidaan tätä näkökantaa vastaan tuoda se väite, että tässä yhteydessä Englanti ja Saksa ovat aivan yhtä suuret syylliset ja että sosialistien velvollisuus kummassakin maassa on vastustaa omaa hallitustaan ja pitää oma peto kurissa. Jos niin olisi asia, niin tekisi se koko aseman selvemmäksi. Jos se olisi vaan ottelu kahden suuren vallan välillä maa-aloista tai markkinoista — kuten joskus väitetään — meillä ei silloin pitäisi olla muuta velvollisuutta kuin se, että asettaa kaikki esteet omien sotakiihkoilijaimme tielle. Mutta asia ei ole niin. Useammissa tapauksissa rikollisuuden paino, kuten Mr. Balfour sanoo, kallistuu joko yhdelle tai tolselle puolelle; ja nykyisessä tapauksessa se on Saksa eikä Englanti joka uhkaa Europan rauhaa. Tämän sanoessani, en pyydä — eikä sitä pyydä kukaan toinenkaan — antaa puoltolausetta tämän maan hallitukseen hyveille. Emme ole koskaan epäröineet sanoa, että Englannin valtakunta on rosvoavin valtakunta maailmassa. Ei se tapahdu sentähden, että Englanti olisi vähääkään parempi kuin Saksa, vaan yksinkertaisesti sen syyn takia, että hallitsevan luokan edut niin määräävät, että nykyisissä asianhaaroissa on se Saksa joka uhkaa Läntisen Europan rauhaa ja Englanti, joka sitä varjelee.

Ei myöskään se sovellu vastaukseksi väitteeseeni, että Hollannin ja Tanskan itsehallintosiat eivät meitä koske, ja että nämä kansat olisivat aivan yhtä onnelliset Saksan hallinnon alla, kuin mitä he ovat nykyään. Se ei suinkaan ole hollantilaisten ja tanskalaisten oma mielipide, eikä sitä ole kokemus osoittanut niille tanskalaisille ja puolalaisille, jotka ovat joutuneet Preussin hallituksen alaisiksi. Eikä sekään vastaus sovellu, että meillä ei ole maata puolustettavana; että se on maan omistajain ja kapitalistien maa ja että meillä ei ole muuta tehtävää kuin iskeä hallitsevaa luokkaa täällä ja antaa toisten maitten hallitsevain luokkain tehdä mitä tykkäävät heille tai meille. Ensiksikin me sosialisteina olemme sidotut toimimaan rauhan säilyttämiseksi; ja toiseksi puolustamaan itsenäisten kansojen itsehallintoa ja yhtenäisyyttä. Sentähden on uhka toista ja molempia näitä vastaan huomattavassa määrässä meidän asiamme.

Me nyt näemme tuon vaaran tulevan vissiltä taholta. Vaikkakin myönnän, että meidän tulisi jyrkästi vastustaa kaikkia hallituksemme menettelytapoja, jotka voisivat ärsyttää, oikeuttaa, tai edes antaa aihetta tekosyyn nojalla uhata meitä, niin näyttää se minusta asianhaaroihin nähden aivan kohtuuttomalta huomauttaa, että velvollisuutemme on myöskin vastustaa rajoituksetta kaikkia toimenpiteitä kansallisen puolustuksen hyväksi. Ja kuitenkin, siltä näyttää, että juuri niin jotkut pacifistiset ystävämme haluaisivat meidän tekemään. Tämä on aivan kuin, jos minun naapurini talonomistaja pakoittaisi hänen pitämään vihaista koiraa takapihallaan, jota hän koittaa pitää kurissa vaikkakin turhaan, ja kuitenkin samalla vannottaisi minua jättämään oveni auki ja hyljäämään kaikki toimenpiteet suojellakseni itseäni koiraa vastaan sen syyn nojalla, että koira ei ole hänen ja talo missä minä asun ei ole minun!

Tämän maan kansa ei omista tätä maata. Se on aivan totta, mutta heidän täytyy elää täällä. Sodan sattuessa, ja yksimpä sodan uhatessa, köyhän kansan täytyy kärsiä kaikki sen tuottamat kärsimykset. Rikkaat voivat mennä pois. Köyhät eivät voi. He jäisivät näkemään nälkää ja nälkään nääntymään, saarettuna kuin rotat likaviemäriin, sillä aikaa kun heidän herransa katsoisivat päältä kaukaisesta turvapaikastaan, huvitettuina, ja mahdollisesti niittäisivät rikkaan sadon siitä kauheudesta ja hävityksestä, jonka uhriksi köyhät joutuisivat. Minä en omista taloa missä asun; sikäli kun talo yksinomaan on kysymyksessä, ei se minua vähääkään liikuta, vaikka se hävitettäisiin huomenna, ja minulla ei ole epäilystäkään siitä etteikö talonomistaja ole sitä vakuuttanut. Mutta nämä seikat eivät suinkaan johtaisi minua välinpitämättömänä katselemaan päältä, jos näkisin toisen talonomistajan olevan hankkeissa sytyttää talo palamaan, eikä saattaisi minua vastustamaan tämän talon omistajan yrityksiä varjella omaisuuttaan. Päinvastoin. Vaikkakaan ei talo ole minun, ovat minun tavarani siellä ja minun nykyiset ja tärkeät etuni riippuvat siitä että taloa ei polteta. Mutta se, että talon isäntä on talonisäntää vastaan, se mies joita vuokraan asuntoni, ei ole vähääkään enemmän minun asiani kuin ovat sen toisen talon isännän asiat. Hän mahdollisesti ei ole vähääkään parempi toisia eikä minulla ole syytä puolustaa häntä ja hänen omaisuuttaan. Mutta minun asiani on puolustaa omia tavaroitani, jotka ovat tämän miehen omistamassa talossa.

Samoin on laita kansainvälisessä asemassa. Mikäli kahden suuren rosvoavan vallan Englannin ja Saksan välisiin asioihin tulee, ei työläisillä ole sen kanssa mitään tekemistä puolella eikä toisella. Mutta silloin kuin toinen niistä suunnittelee hyökkäystä, ovat työläisten etukysymykset toisella puolella. Sellainen oli Englannin sosialidemokratien näkökanta silloin kuin Englanti tai Venäjä oli hyökkääjänä. Emme epäröineet voimakkaasti ilmaista sitä mielipidettä Buuri sodan aikana, jolloin Englanti oli hyökkääjä, ja jolloin moni nykypäivän pacifisti piti tuon hyökkäystoimenpiteen oikeutettuna. Emme epäröineet lausua samaa mielipidettä Espanjaa vastaan Morocossa, Amerikaa vastaan Filippiineillä, eikä silloin kuin Venäjä hyökäsi Manchurian ja Suomen kimppuun, emmekä euäröineet vastustaa kaikkia sopimuksia ja kauppoja tsaaristisen despotismin kanssa. Minä en siis näe mitään syytä minkätähden meidän pitäisi nyt yhtäkkiä ottaa joku toinen näkökanta, kun ei Venäjä eikä Englanti vaan Saksa uhkaa maailman rauhaa ja pienten kansojen vapautta. Me emme sitä nurisseet vaan iloitsimme siitä, että jokainen valtakunta Europassa yhtyi meihin tuomitessamme Englannin imperialistisia toimenpiteitä Etelä-Afrikassa; ja jos Englanti uhkaisi Tanskaa, Belgiaa, tai Hollantia tai Ranskaa tai Saksa olisimme me ensimäisinä protesteeraamassa, innokkaasti vastustamassa ja vetoamassa muiden maiden toverelhin, että he yhtyisivät kanssamme sitä vastustamaan. En ymmärrä minkätähden ei sama sääntö sopisi nykyisessäkin asemassa. Imperialismi on imperialismia, ja hyökkääminen on hyökkäämistä, olipa sitten kysymyksessä Englanti tai Venäjä, Amerika tai Saksa. Sosialidemokraattina olen minä kaikkea imperialismia vastaan, ja minä olen sitä mieltä että meillä englantilaisilla sosialisteilla on yhtä hyvä oikeus tuomita Saksan imperialismia ja hyökkäämishalua kuin tovereillamme on tuomita samoja kirouksia silloin kuin ne sattuvat tulemaan Englannin taholta.

Minusta nähden siis, vaikkakin olemme velvolliset vastustamaan Englannin imperialistista valloitushalua, olemme me velvolliset kannattamaan Englannin merivoimaa Länsi Europassa; että niin tehdessä me olemme sopusoinnussa kansainvälisen sosialistikongressin ponsien kanssa, sentähden että olevissa asianhaaroissa, se merivoima on tarpeellinen, ei ainoastaan kansalliseksi puolustukseksi, mutta myöskin rauhan säilyttämiseksi Europassa. Siihen merivoimaan ei minun mielestäni sisälly nykyinen mieletön kilpailu sotavarusteluissa. Mutta siihen kuitenkin sisältyy kaikki nämä puolustus voimat — myöskin "kaappausoikeus" — jotka tämä maa nykyään omaa. Minä tiedän, että "kaappaus-oikeus" on tuomittu kansainvälisessä kongressissa, ja sen tuomion valossa minä en voi suosittaa sen paikallaan pysyttämistä. Se ei kuitenkaan muuta mielipidettäni, että siitä luopuminen olisi vakava jos ei ratkaiseva isku näiden saarten turvallisuudelle; eikä se ole totta, kuten Keir Hardie sanoi Köpenhaminassa, että kieltäytyminen siitä luopumasta usutti Saksan laajentamaan merivoimaansa; Saksan merivoiman laajentaminen alkoi kauan ennenkuin se kieltäytyminen tehtiin, ja se tekosyy että Saksan merivoiman laajennukseen pakoitti kauppalaivastonsa turvaaminen on pelkkä veruke. Kauppalaivojen sotalaivoilla suojeleminen ei voi tulla kysymykseenkään nykyaikaisessa merisodassa.

Miksi sitten, kysyttänee, ei voisi luopua valloitusoikeudesta, ja siten taata kauppalaivojen turvallisuus sodan aikana?

Monestakin syystä. Muun muassa, kaikki yksityisomaisuus — kaikista sopimuksista tai Haagin sovitteluista huolimatta — ei voi olla turvattua sodan aikana, vaan voi tulla valloitetuksi tai tuhotuksi, pelkästään sotatoimenpiteenä. Ei kukaan sotilaskomentaja voisi euäröidä rautateiden, siltojen, puiden, tai rakennusten hävittämisessä, jotka voitaisiin vihollisen taholta käyttää hänä vastaan; ja minä luulen ettei kukaan englantilainen merisotapäällikkö sallisi vihollismaan kauppalaivan höyrytä ylös Thamesjokea, tai epäröisi sen kaappaamisessa sodan aikana — ei merirosvoustarkoituksessa, vaan yksinkertaisesti puollustustoimenpiteenä.

Ja vielä lisäksi, sosialisteilla ei ole mitään tekemistä sotatapojen määräämisessä, tai hallitsevan luokan omaisuuden turvaamisessa hyökkäykseltä tai vauriolta. Kapitalismi sanoo Köpenhaminan ponsilauselma, on sodan syy; niinollen antaa kapitalistiluokan ymmärtää, että sota vahingoittaa heitä kaikista arimmasta paikasta — housujen taskusta. Että se ei tule olemaan pelkkä gladiattoritaistelu, missä vaan sotalaivoja upotetaan ja sotilaita ja merimiehiä tapetaan, sillä aikaa kun he, kuten edesvastuuttomat haaskalinnut, ahmivat raadoilla; vaan että heidän rakas omaisuutensa myöskin joutuu vaaraan. Se tosiasia paljon paremmin voi saada heidät seisahtumaan, kuin mitkään rauhan ponsilauseet.

Ja sillävälin, mikäli nykyinen kriisi on kysymyksessä — älköön kukaan erehtykö tässä asiassa, sillä kriisi

(Jatkoa kymmenennellä sivulla)

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisessä tule tapahtumaan!

NEW YORKIN SUOM. NAISTEN
OSUUSKOTI
JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO
241 Lenox Ave. & 122 St.
Telefooni: 813 Morning side